

Съсь тѣхъ е Евгимий — посърналъ, измжченъ —
какво ли го чака въвъ лѣтния день? —
Надъ своитѣ брата той бди неотлжно —
все тѣй милосърденъ, всеблагъ и смиренъ!

Следъ похода тежкъ, пресичатъ Балкана,
издиашъ нагоре гранитно чело, —
срѣдъ крѣсьци турски и грозни закани —
навлизатъ въвъ малко и бедно село.

— Вървете нататкъ — съ ядъ турчинъ извика, —
Евтимий да трѣгне по другия пжтъ!
И почва да шибя безъ милость съ камшика, —
женитѣ заплакватъ, децата пищатъ.

Не мръдва се никой, не мръдва Евтимий!
Кжде ще отидатъ самички сега? !
Утеха, безъ него, тѣ нѣма да иматъ,
безпомощно всички ще гинатъ въ тжга!

Замлѣкватъ, не пѣятъ наоколо птички,
не лѣто е, сякашъ, а есененъ день,
и клюмватъ, изсѣхватъ цвѣтенца, тревички, —
скърбятъ и оплакватъ светеца сломенъ.

— Кому ни оставяшъ? Съ тебъ си отива
и сетнята радостъ отъ всѣко сърдце, —
недей се отдѣля, догдето сме живи,
недей ни оставя въвъ чужди ржце!

— Желая ви здраве и вѣра въвъ Бога,
молете се Нему за хубави дни, —
съсь васъ нераздѣлно да трѣгна не мога, —
простете, дечица, мжже и жени!

Заплакватъ женитѣ, заплакватъ мжжетѣ
децата пѣкъ жално и силно пищатъ, —
цѣлуватъ му съ трепетъ политѣ, ржцетѣ, —
камшицитѣ още по-звѣрски плющатъ.

— Да трѣгне Евтимий! — съ ярость извика
пакъ сжщиятъ турчинъ и, жаденъ за мѣсть,
повежда го грубо — на жертва велика,
къмъ гроба незнаенъ, къмъ гроба безъ кръсть!

Ненчо Савовъ